

Arrest

nr. 322 387 van 25 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2024 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 27 november 2024.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partijen, die verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn en Rom van origine, dienen beroep in tegen de beslissingen “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 12 augustus 2024, waarbij hun verzoeken om internationale bescherming worden geweigerd en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Moldavië aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekende partijen uit Moldavië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op

het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekende partijen toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekende partijen niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien worden de beschermingsverzoeken als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Verzoekende partijen betwisten de beslissing die ten aanzien van verzoeker genomen werd waar wordt gesteld dat in zijn hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen: "U verliet tijdens het persoonlijk onderhoud op een bepaald moment het gehoorlokaal omdat u gefrustreerd was en het onderhoud niet meer wilde verderzetten (CGVS, pg. 12). Er werd voorgesteld om een pauze te nemen en u mocht even bij uw vrouw wachten. Na deze pauze wenste u het onderhoud toch verder te zetten en u verontschuldigde zich voor wat er gebeurd was. Daarnaast gaf u op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat het gehoor normaal verlopen was en u verontschuldigde zich opnieuw voor wat er gebeurd was (CGVS, pg. 14). Het loutere feit dat u uit frustratie even het gehoorlokaal verliet, volstaat op zich geenszins om in uw hoofdte een bijzondere procedurele nood vast te stellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Zoals in de beslissing die ten aanzien van verzoeker werd genomen terecht wordt gesteld, wenste verzoeker het persoonlijk onderhoud – nadat hij eerder uit het gehoorlokaal was vertrokken – zelf toch verder te zetten nadat hem een pauze werd aangeboden, verontschuldigde hij zich voor wat er gebeurd was en gaf hij op het einde zelf aan dat het gehoor normaal was verlopen en verontschuldigde hij zich opnieuw. Hij kreeg van de protection officer van het CGVS tevens de kans om uit te leggen waarom hij op die manier reageerde (administratief dossier, map 4, bijkomende informatie, NPO verzoeker, p. 12 en 14). Uit de notities van zijn persoonlijk onderhoud van 7 augustus 2024 blijkt dat zijn gehoor voor het overige op normale wijze is geschied. Verzoeker was immers ook na het incident waarbij hij het gehoorlokaal had verlaten in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat dit incident de kwaliteit van zijn gehoor heeft bemoeilijkt of dat hij hierdoor verhinderd zou zijn geweest om verder op volwaardige wijze deel te nemen aan deze procedure. Verzoekende partijen laten bovendien na in concreto aan te tonen waar of op welke wijze dit incident het beantwoorden van de vragen op het CGVS zou hebben beïnvloed. Evenmin tonen zij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissingen. Er is dan ook geen indicatie dat het gehoor van verzoeker anders zou zijn verlopen indien verzoeker (na dit incident) op een andere manier zou zijn gehoord of indien het gehoor was uitgesteld en hij later opnieuw was opgeroepen om zijn gehoor verder te zetten. Verder kan uit de gegevens in het administratief dossier niet blijken dat verzoeker getraumatiseerd is of dat zijn psychologische toestand zorgwekkend was en dat dit de kwaliteit van zijn gehoor heeft bemoeilijkt of dat hij hierdoor verhinderd zou zijn geweest om verder op volwaardige wijze deel te nemen aan deze procedure. Wanneer verzoeker werd gevraagd welke medische problemen hij concreet had, verklaarde hij epilepsie te hebben en een probleem aan zijn lever en hart (ibid., p. 11). Zij brengen ook geen medisch of psychologisch attest bij dat hun beweringen in het verzoekschrift dat verzoeker getraumatiseerd is en een zorgwekkende psychologische toestand had, kan staven.

3. Waar verzoekende partijen in hun verzoekschrift hun situatie als Roma in Moldavië benadrukken, wijst de Raad erop dat de verwerende partij hier in de bestreden beslissingen reeds de aandacht op vestigde en dat zij zelf beklemtoont dat de Roma in Moldavië op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden en dat zij zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden, zoals terdege blijkt uit de "COI Focus: Moldavië. De Roma-minderheid" van 4 maart 2022 en de "COI Focus: Moldavië. Algemene situatie" van 22 februari 2024 waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissingen. Uit deze rapporten blijkt dat deze situatie evenwel het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan tegenover de Roma. Onder meer de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers en wantrouwen tegenover de overheid spelen eveneens een rol. De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een

actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, onder wie Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden in Moldavië aanwezig en worden de rechten van de minderheden er ook gerespecteerd.

De Moldavische wetgeving voldoet grotendeels aan het EU-acquis wat betreft non-discriminatie en gelijkheid. Haatmisdrijven zijn opgenomen als strafbaar feit in de Strafwet. De Interethnic Relations Agency (IRA) is bevoegd voor de bevordering van relaties met nationale minderheden en maakt deel uit van een nationale strategie ter versterking van interetnische relaties voor de periode 2017-2027. Sinds 2020 heeft de eerste minister een adviseur over mensenrechten en interetnische relaties. Tijdens een bezoek van de Raad van Europa in september 2022 bekleedt een Roma-vertegenwoordiger deze functie. Sinds februari 2023 is de functie opnieuw vacant. De Moldavische autoriteiten hebben sinds 2011 verschillende nationale programma's met bijbehorend actieplan voor de integratie van Roma goedgekeurd. In augustus 2022 keuren de autoriteiten een nieuw programma goed ter ondersteuning van de Roma-bevolking voor de periode 2022-2025. Hiermee willen de autoriteiten ervoor zorgen dat Roma beter kunnen deelnemen aan het sociale en politieke leven in Moldavië. Een van de positiefste verwezenlijkingen van deze actieplannen, volgens het adviescomité van de Raad van Europa, is de introductie van Roma-bemiddelaars. Zij werken samen met de lokale autoriteiten, onderwijs- en gezondheidsinstellingen om de integratie van de Roma-gemeenschap te bevorderen. Daarnaast bestaat er het National Human Rights Action Plan 2018-2022 met een hoofdstuk gewijd aan Roma met het oog op het garanderen van alle rechten zonder discriminatie. De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul Național al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en/of haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. De Equality Council is bevoegd is om aantijgingen van discriminatie onafhankelijk te onderzoeken. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. De Europese Commissie (EC) stelt ook vooruitgang vast wat betreft de inclusie van Roma, met name dankzij het programma ter ondersteuning van Roma voor de periode 2022-2025. De Peoples Advocate of ombudspersoon kan een rechtszaak starten voor het Grondwettelijk Hof en de reguliere rechtbanken alsook kan de ombudsdienst ambtshalve een onderzoek starten. Het adviescomité van de Raad van Europa wijst op de belangrijke rol van de Equality Council en de People's Advocate in de strijd tegen discriminatie. Beide diensten dragen bij tot het garanderen van gelijkheid en het respecteren van de mensenrechten van etnische minderheden.

Discriminatie van Roma op de arbeidsmarkt blijft een probleem. De beperkte participatie van Roma op de formele arbeidsmarkt is echter ook het gevolg van een lage scholingsgraad. Roma zijn eerder werkzaam in de informele economie en doen seizoensarbeid (net zoals een aanzienlijk deel van de niet Roma-bevolking in Moldavië). Hoewel slechts een beperkt aantal Roma recht heeft op socialezekerheidsuitkeringen, is dit voornamelijk het gevolg van langdurige werkloosheid in combinatie met een meerderheid van de Roma-gemeenschap die niet officieel is tewerkgesteld. Roma-gezinnen, inclusief deze met gezinsleden met een handicap, ontvangen sociale bijstand. Kinderbijslag is voor Roma een belangrijke bron van inkomsten.

Kort voor de coronapandemie stelt de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, voornamelijk in het basisonderwijs. Dat is grotendeels te danken aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Wat betreft de toegang tot onderwijs, dient te worden opgemerkt dat lager onderwijs gratis is en onderwijs in het algemeen is verplicht tot de negende graad (15-16 jaar). Toch ligt het inschrijvingspercentage van Roma-kinderen op alle niveaus van het onderwijs lager dan bij niet-Roma-kinderen. Factoren als armoede, gebrek aan vervoer naar school vanuit afgelegen rurale gebieden, de ongeschooldheid van de ouders en culturele gebruiken binnen de Roma-gemeenschap (bv. het mindere belang dat gehecht wordt aan onderwijs, kindhuwelijken bij meisjes, de impact van migratie) liggen aan de basis van dit verschil.

Sinds 2015 bestaat er een wet inzake huisvesting die Roma erkent als een van de begunstigden van sociale huisvesting. De European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) rapporteert in 2018 dat de implementatie van deze wet te wensen overlaat ten gevolge van een significant tekort aan financiële middelen. De toegang tot adequate huisvesting is niet enkel een probleem voor Roma. Er is een algemeen tekort is aan sociale huisvesting, voornamelijk op het platteland, en een beperkte toegang tot stromend water en riolering.

Het gezondheidssysteem in Moldavië streeft ernaar toegankelijk te zijn voor iedereen. Verschillende soorten zorg zijn gratis ongeacht of iemand een ziektekostenverzekering heeft of niet. Dat gaat over de eerstelijns- en spoedzorg en behandelingen voor tuberculose, aids en kanker. Mensen met een arbeidscontract en zelfstandigen hebben via hun sociale bijdragen een ziektekostenverzekering. Andere personen wiens ziektekosten automatisch worden gedekt zijn kinderen, studenten, zwangere vrouwen (inclusief postnatale zorg), moeders van minstens vier kinderen, mensen met een handicap, gepensioneerden, geregistreerde

werklozen, mensen die sociale bijstand krijgen en mensen die onder de armoedegrens leven. Wat betreft Roma, rapporteert het USDOS dat er vaak onvoldoende plaatsen zijn waar Roma terecht kunnen voor dringende medische hulp in de buurt van hun afgelegen vestigingen. Verder stelt het USDOS dat gezondheidswerkers Roma ongelijk of willekeurig behandelen. De East Europe Foundation (EEF) concludeert dat informele betalingen in ruil voor medische diensten (ook een probleem voor niet-Roma) de voornaamste hindernis vormen om medische hulp te zoeken. Een bijkomend obstakel voor Roma is een gebrek aan vertrouwen in artsen en angst voor de houding van een arts tegenover Roma.

Er wordt benadrukt dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt, de verbetering van hun sociaaleconomische levensomstandigheden en betere toegang tot huisvesting en gezondheidszorg niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat de commissaris-generaal zich baseert op een selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie en menen dat uit deze informatie blijkt dat Roma in Moldavië op vele gebieden in de samenleving het slachtoffer zijn van ernstige, zeer sterke discriminatie op verschillende gebieden (waar de commissaris-generaal volgens hen volledig aan voorbij gaat), doch tonen niet concreet aan hoe dit uit de beschikbare informatie zou blijken. Evenmin brengen zij zelf informatie bij waaruit dit kan blijken.

Zij laten tevens na hun stelling in het verzoekschrift dat het gegeven dat de Moldavische overheid officieel verkondigde voor de periode 2022-2025 nieuwe programma's te ontwikkelen ter ondersteuning van de Roma's in de praktijk momenteel dode letter blijft, te staven.

Er dient te worden benadrukt dat het verzoekende partijen toekomt om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

Daar er in Moldavië bijgevolg geen situatie voorhanden is die blijk geeft van een systematische vervolging van leden van de Roma-gemeenschap omwille van hun etnische origine, komt het verzoekende partijen dan ook toe om hun vrees voor vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade te individualiseren en in concreto aan te tonen.

In hun verzoekschrift betogen zij dat zij niet zoals andere (niet-Roma) Moldaviërs beroep konden doen op de gezondheidszorg, scholing en ook de bescherming van de eigen autoriteiten. Zij stellen dat de bedreigingen die zij ontvingen van de kennis die hen geld had geleend in Moldavië niet worden opgevolgd door de overheid nu zij Roma van origine zijn. Zij menen dat zij in het verleden en ook niet in het heden een beroep konden of kunnen doen op de bescherming van de Moldavische autoriteiten, juist omwille van hun Roma-origine. Verder halen zij aan dat het gegeven dat zij Roma zijn betekende dat zij nergens konden rekenen op de nodige medische zorgen en dat zij een voortdurende discriminatie dienden te ondergaan en er nergens tegemoet werd gekomen "aan de oplossing van discriminatie" waardoor zij niet anders konden dan geld te lenen en zo in de problemen geraakten. Ook het gegeven dat zij in Moldavië niet aan het werk kunnen gaan en geen deftige woonst hebben valt volgens hen te zien als vervolging omwille van hun Roma origine.

Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun etniciteit nooit als reden hebben opgegeven voor de problemen die aan de oorzaak lagen van hun vertrek uit Moldavië of als vrees voor terugkeer naar Moldavië, hoewel duidelijk uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt dat zij herhaaldelijk de kans hebben gekregen om alle redenen voor hun vertrek uit Moldavië aan te halen en hun vrees bij terugkeer uiteen te zetten (administratief dossier, map 4, NPO verzoeker, en map 4b, NPO verzoekster).

Er kan de commissaris-generaal aldus geen gebrek aan onderzoek verweten worden in dit verband. Er kan pas sprake zijn van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoekende partij verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden waar zij de commissaris-generaal verwijten dat er geen rekening wordt gehouden met hun concrete, individuele situatie door hun Roma-origine.

Verzoekende partijen haalden niet aan dat hen in Moldavië medische zorgen werden ontzegd omwille van hun etniciteit. Zij verklaarden louter dat het omwille van financiële redenen is dat zij voor hun medische problemen geen of beperkte hulp konden krijgen in Moldavië (administratief dossier, map 4, NPO verzoeker, p. 11 en map 4b, NPO verzoekster, p. 9). Verder gaf verzoeker aan dat het voor iedereen in Moldavië zo is dat er geen werk is en er armoede is (administratief dossier, map 4, NPO verzoeker, p. 12). Bovendien wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissingen op dat verzoekende partijen volgens hun

verklaringen geschoold zijn, dat zij gewerkt hebben in Moldavië, dat zij tot hun vertrek in hun eigen woning verbleven, dat zij nog steeds over deze woning, hoewel deze in niet-optimale staat is, beschikken en dat zij in Moldavië een uitgebreid familiaal netwerk hebben: "Verder blijkt uit de verklaringen van u en uw vrouw tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat jullie geschoold zijn en beiden wel degelijk gewerkt hebben in Moldavië. U verklaarde dat u 11 jaar naar school ging, dat u tot 1991 als chauffeur werkte voor een overheidsinstelling, dat u nadien van 2003 tot 2005 privé gewerkt heeft als chauffeur, en dat u vervolgens gedurende 6 jaar een job had in de druiven, zij het slechtbetaald, die u ook na uw terugkeer uit Europa opnieuw kon opnemen, en seizoensarbeid uitvoerde in de landbouw (CGVS, pg. 6 & 7). Uw vrouw liep in Moldavië school tot de 6de graad en heeft ook in de landbouw gewerkt tot ze ziek werd (CGVS vrouw, pg. 5). Na jullie repatriëring uit Duitsland kregen jullie een uitkering omdat uw vrouw geopereerd werd aan haar oog (CGVS, pg. 8). Wat betreft uw zoektocht naar werk verklaarde u dat u naar alle districten en dorpen bent geweest om werk te zoeken (CGVS, pg. 12); dat voor alle goedbetaalde beroepen Oekraïense vluchtelingen aangenomen worden en niet de Moldaven (CGVS, pg. 12 & 13); en dat u zich probeerde in te schrijven bij een interimkantoor, maar u niet geaccepteerd werd omdat u ziek bent en aan epilepsie lijdt (CGVS, pg. 12 & 13). U legde echter geen enkel begin van bewijs neer omtrent uw zoektocht naar werk, noch omtrent het gegeven dat u geweigerd werd bij een interimkantoor omwille van medische redenen, noch omtrent uw gezondheidsproblemen zelf. Nochtans kan er redelijkerwijze verwacht worden dat u, indien u werkelijk in alle districten en dorpen naar werk had gezocht en in een interimkantoor geweigerd werd omwille van medische redenen, enige stukken zou kunnen neerleggen. Bijgevolg vormen dit louter blote beweringen. Hetzelfde geldt voor uw verklaring dat u het werk dat u voorheen uitoefende actueel niet meer zou kunnen uitoefenen omdat u er de kracht niet meer voor hebt (CGVS, pg. 12). Ten slotte, vermeldde u ook dat er een sociale uitkering alsook een werkloosheidsuitkering in Moldavië bestaat (CGVS, pg. 8, 9 & 13). U haalde dit een eerste maal aan toen u bevraagd werd over uw reisweg. U vertelde toen dat u en uw vrouw gedurende enkele maanden na jullie repatriëring uit Duitsland een uitkering kregen van 1000 Moldavische leu per persoon. Waarom u deze uitkering na 3 maanden niet langer ontving, wist u niet (CGVS, pg. 8 & 9). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud vermeldde u het bestaan van een werkloosheidsuitkering van 900 lei per maand (CGVS, pg. 13). U voegde verder nog toe dat u voor uw vertrek naar België die uitkering niet kreeg omdat u aan het werk was in de druiven om geld te sparen zodat u naar hier kon komen (CGVS, pg. 13). Daarnaast dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van u en uw vrouw blijkt dat jullie tot jullie vertrek in jullie eigen woning verbleven en dat jullie nog steeds over deze woning - uw vrouw toonde tijdens het persoonlijk onderhoud op haar telefoon een foto van jullie woning (CGVS vrouw, pg. 4) -, hoewel in niet-optimale staat, beschikken. Voorheen hadden jullie ook al in het huis van uw schoonvader gewoond, die daar tot op vandaag nog steeds woont (CGVS, pg. 4, 7-9; CGVS vrouw, pg. 4). Verder kan nog worden opgemerkt dat u en uw vrouw in Moldavië een uitgebreid familiaal netwerk hebben. U en uw vrouw verklaarden immers dat in Moldavië uw zoon A. (...), uw dochter R. (...), uw schoonvader, uw schoonbroers en schoonzussen wonen (CGVS, pg. 4-6; CGVS vrouw, pg. 4 & 5)."

Verder stelde verzoekster dat zij uiteraard naar de politie zou stappen indien verzoeker gedood zou worden en haalde zij geen concrete elementen, zoals hun Roma-etniciteit, aan waaruit blijkt dat zij en haar man ter zake niet op de bescherming van de Moldavische autoriteiten zouden kunnen rekenen (administratief dossier, map 4b, NPO verzoekster, p. 8).

Zij tonen met hun algemene, blote beweringen (post factum) in het verzoekschrift niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Moldavië niet over adequate huisvesting, scholing, inkomsten en gezondheidszorg zullen beschikken omwille van hun Roma etniciteit en dat zij daadwerkelijk zouden dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd of dat het hen aldaar aan nationale bescherming ontbeert. Verzoekende partijen dienen zulks in concreto aannemelijk te maken en blijven hiertoe in gebreke.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, "geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden."

Bijgevolg wordt in de bestreden beslissingen aan de hand van de beschikbare landeninformatie op goede gronden gesteld dat mogelijke gevallen van discriminatie van de Roma binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, daar eventuele problemen van discriminatie in Moldavië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in zeer uitzonderlijke omstandigheden. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich immers geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van dien aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). In casu hebben verzoekende partijen dit niet aangetoond.

4. Verzoeker verklaarde dat hij een lening is aangegaan bij een welstellende kennis om een operatie van verzoekster te betalen en dat deze persoon ermee heeft gedreigd hem aan te klagen en hem voor de rechtbank te dagen omdat hij de lening niet had terugbetaald en dat hij en verzoekster omwille van deze schuldproblemen Moldavië verlieten. In de bestreden beslissingen wordt er terecht opgemerkt dat dit motief vreemd is aan de Vluchtelingenconventie, nu het geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Deze door verzoekende partijen geschetste problemen zijn immers louter interpersoonlijk en gemeenrechtelijk van aard.

De commissaris-generaal oordeelt vervolgens in de bestreden beslissingen op goede gronden dat verzoeker evenmin aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij omwille van deze schuldproblematiek een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij terugkeer naar Moldavië, nu er dient te worden vastgesteld dat uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat deze problemen dermate zwaarwichtig zijn dat ze als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen worden beschouwd: "U gaf immers tijdens het persoonlijk onderhoud zelf aan dat uw schuldeiser ermee dreigde u aan te klagen en u voor de rechtbank te brengen, en dat u geen geld hebt om hem terug te betalen. Later bevestigde u nogmaals dat het gegeven dat u hem niet kon terugbetalen, en dat hij u zou aanklagen en voor de rechtbank brengen de reden vormde waarom u niet kon terugkeren naar Moldavië (CGVS, pg. 10). Het loutere gegeven dat u uw schuldeiser niet kan terugbetalen, en dat hij tegen u gerechtelijke stappen zou ondernemen omdat u jullie onderlinge overeenkomst niet nakwam (CGVS, pg. 10) - wat op zich een normale procedure is in het geval van wanbetaling - kan bezwaarlijk beschouwd worden als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Wat betreft uw schuldproblemen gaf uw vrouw nog aan dat zij vreesde dat u gedood zou worden door de schuldeiser (CGVS vrouw, pg. 6 & 8). Uw vrouw gaf vervolgens echter aan dat de schuldeiser nooit dergelijke bedreigingen had geuit ten opzichte van u. Evenmin heeft u tijdens het interview bij de DVZ of het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeld dat u vreesde gedood te worden door de schuldeiser. Er kan dan ook enkel worden vastgesteld dat dit een louter vermoeden van uw vrouw betreft."

In het verzoekschrift ontwikkelen de verzoekende partijen geen argument dat een ander licht kan werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming. Voorgaande vaststellingen blijven derhalve, bij gebrek aan enig dienstig verweer, geheel overeind.

Bovendien werd in de bestreden beslissingen op goede gronden gesteld dat zelfs indien verzoeker in de toekomst concrete vervolgingsfeiten of levensbedreigingen zou meemaken in Moldavië met zijn schuldeiser, er redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij, in het licht van de beschikbare informatie, hiervoor aanspraak kan maken op nationale bescherming in zijn eigen land. Het gegeven dat verzoeker in de toekomst aanspraak zou kunnen maken op nationale bescherming voor concrete vervolgingsfeiten of levensbedreigingen in Moldavië vanwege zijn schuldeiser werd tijdens het persoonlijk onderhoud ook beaamd door verzoekster. Zoals reeds hierboven vermeld stelde verzoekster dat zij uiteraard naar de politie zou stappen indien verzoeker gedood zou worden en haalde zij geen concrete elementen, zoals hun Roma-origine, aan waaruit blijkt dat zij en haar man ter zake niet op de bescherming van de Moldavische autoriteiten zouden kunnen rekenen (administratief dossier, map 4b, NPO verzoekster, p. 8).

5. Wat betreft de louter medische problemen van verzoekende partijen, dient te worden opgemerkt dat er niet wordt ontkend dat verzoekende partijen te kampen hebben met medische problemen. In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat dit element op zich niet kan leiden tot de toekenning van internationale bescherming. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen immers geheel terecht gesteld dat deze medische redenen als dusdanig geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Zoals hoger gesteld haalden verzoekende partijen niet aan dat hen in Moldavië medische zorgen werden ontzegd omwille van hun etnische afkomst. Zij verklaarden louter dat het omwille van financiële redenen is dat zij voor hun medische problemen geen of beperkte hulp konden krijgen in Moldavië (administratief dossier, map 4, NPO verzoeker, p. 11 en map 4b, NPO verzoekster, p. 9). Voorts valt eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen voeren niet aan, noch kan uit de elementen in het dossier blijken dat de Moldavische autoriteiten verzoekende partijen op intentionele wijze de nodige medische zorgen of begeleiding zullen ontzeggen.

6. Verzoekende partijen stellen dat zij bij terugkeer naar Moldavië vrezen voor honger omdat er geen werk is en om op straat te belanden omdat hun huis uit elkaar valt (administratief dossier, map 4, NPO verzoeker, p.

11-13 en map 7, DVZ, vragenlijst verzoeker en map 7b, DVZ, vragenlijst verzoekster). Louter sociaaleconomische overwegingen ressorteren echter als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en geven geen recht op internationale bescherming. Zij kunnen slechts relevant zijn in het kader van een verzoek om internationale bescherming wanneer een verzoeker een reëel risico zou lopen om bij terugkeer naar zijn land van herkomst terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoekende partijen zijn er geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hun hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekende partijen concreet aangetoond. Verzoeker gaf immers aan dat het voor iedereen zo is dat er geen werk is en er armoede is (administratief dossier, map 4, NPO verzoeker, p. 12). Voorts kan opnieuw worden verwezen naar de pertinente motieven van de bestreden beslissingen inzake de concrete socio-economische situatie van verzoekende partijen in Moldavië zoals door hen werd toegelicht tijdens hun persoonlijke onderhoud. Hieruit blijkt immers dat verzoekende partijen geschoold zijn, dat zij gewerkt hebben in Moldavië, dat zij tot hun vertrek in hun eigen woning verbleven, dat zij nog steeds over deze woning, hoewel deze in niet-optimale staat is, beschikken en dat zij in Moldavië een uitgebreid familiaal netwerk hebben (zie supra).

7. Verzoeker verklaarde tijdens het interview bij de DVZ dat hij sympathiseerde met de socialisten en dat hij in Chisinau in 2022 gevochten had tegen andere mensen (administratief dossier, map 7, DVZ, vragenlijst verzoeker). De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissingen op goede gronden op dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet blijkt dat hij hieromtrent actueel een vrees kent in geval van terugkeer naar Moldavië: “U haalde deze elementen immers niet aan toen u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd bevraagd over uw vrees in geval van terugkeer naar Moldavië (CGVS, pg. 9-14). Daarenboven dient benadrukt te worden dat indien u in geval van terugkeer naar Moldavië toch nog geconfronteerd zou worden met problemen met de personen met wie u in 2022 gevochten had, er redelijkerwijze verwacht kan worden dat u hiervoor aanspraak kan maken op nationale bescherming in uw eigen land (zie supra).”

In het verzoekschrift ontwikkelen de verzoekende partijen geen argument die een ander licht kan werpen op de voormelde pertinente en terechte besluitvorming.

8. Uit niets blijkt dat er heden in Moldavië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat er een reëel risico is dat het conflict in Oekraïne overslaat naar Moldavië. De Raad oordeelt dat, nog los van het feit dat verzoekende partijen tijdens de administratieve procedure hier nergens melding van maakten, een vrees voor een inval door Rusland of een uitbreiding van het conflict louter hypothetisch is. Verzoekende partijen tonen op generlei wijze aan dat er in Moldavië op heden een oorlog zou woeden en/of dat er sprake zou zijn van enige imminente militaire dreiging. Derhalve tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun land van herkomst sprake zou zijn van een situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Evenmin tonen zij aan dat de gevolgen van de oorlog in Oekraïne in hun land en regio van herkomst van zulke aard zouden zijn dat zij aldaar louter omwille van het gegeven dat er in het buurland een oorlog woedt een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), en/of b), van de Vreemdelingenwet.

9. Verzoekende partijen kunnen tenslotte niet worden gevolgd waar zij de commissaris-generaal een “subjectieve interpretatie van de feiten” verwijten, nu de gedane vaststellingen steun vinden in het administratief dossier en door hen niet in concreto worden weerlegd of ontkracht.

10. Verzoekende partijen tonen gelet op het voorgaande dan ook niet aan dat zij bij een terugkeer naar Moldavië een gegronde vrees hebben voor vervolging of dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade.

11. Verder vereist de uiteenzetting van een rechtsmiddel dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen niet de minste toelichting geven op welke wijze zij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet in casu geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in de

Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet.

12. De artikelen 2 en 3 van de wet uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De motieven van de bestreden beslissingen kunnen echter op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partijen laten verder na uiteen te zetten op welke wijze zij de andere bepalingen van artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden achten. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

13. Wat betreft artikel 3 van het EVRM, artikel 33 van de Vluchtelingenconventie en het beginsel van non-refoulement, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

14. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen werden gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens deze persoonlijke onderhouds gesprekken kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Russisch machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft de beschermingsverzoeken van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

15. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

16. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekende partijen geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Moldavië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij(en) de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 23 januari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1833 legt de eed af en tolkt Russisch

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP is het niet eens met de beschikking van de Raad die onterecht geen rekening houdt met haar persoonlijke situatie: ze is Roma uit Moldavië en heeft er niet dezelfde rechten als een gemiddelde Moldaviër. Ze vertrok in 2019 naar Duitsland, maar na de afwijzing van haar beschermingsverzoek keerde ze terug omdat ze dacht dat het beter zou gaan, integendeel echter en ze vertrok opnieuw in 2021, deze keer naar Frankrijk waar eenzelfde afwijzende redenering gevolgd werd, bovendien had ze intussen geld geleend voor een operatie aan haar ogen. Hier in België liep ze weg bij het gehoor op het CGVS vanuit een hopeloos gevoel, ze diende opnieuw gehoord te worden en vraagt nu verder onderzoek en ze verwijst naar informatie over grote ongelijkheid op vlak van gezondheidszorg en ongelijke levensomstandigheden in haar herkomstland waardoor ze zich niet staande kan houden. Bovendien is de situatie in Moldavië erg onstabiel gezien de oorlog in Oekraïne en de vele vluchtelingen van daar in haar land. Zowel de man als de vrouw klagen over hun vele gezondheidsproblemen. Op 30 januari heeft de man een afspraak voor zijn oor. Hij stelt erg ziek te zijn en in Moldavië geen behandeling te krijgen, hij wil hier blijven om zo een rustiger leven en zonder zorgen te kunnen leiden. De vrouw wijst op haar oog- (cataract) en nierproblemen. De behandelingen zijn te duur, net als de gas en elektriciteit.”

5. Verzoekers brengen ter terechtzitting, met voormelde algemene en veelal herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 13 november 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaan verzoekers hieraan volledig voorbij en blijven zij desbetreffend manifest in gebreke.

Waar verzoekers ter zitting wijzen op het feit dat zij van Roma-origine zijn en afkomstig uit Moldavië, stellen dat zij er (als Roma) niet dezelfde rechten hebben als de gemiddelde Moldaviër, herhalen dat zij een geldsom leenden voor een medische ingreep, aangeven dat verzoeker wegliep tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en daardoor opnieuw moet worden gehoord, verwijzen naar (landen)informatie over de grote ongelijkheid op vlak van gezondheidszorg en ongelijke levensomstandigheden in Moldavië waardoor zij zich er naar hun mening niet staande kunnen houden, wijzen op de erg onstabiele situatie in hun land van herkomst gezien de oorlog in Oekraïne en de vele vluchtelingen van daar in hun land, ze wijzen op hun gezondheidsproblemen en voorts ook socio-economische problemen zoals het feit dat gas en elektriciteit duur zijn in Moldavië, betreft dit alle elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden, uitgebreid en gedetailleerd op wordt ingegaan en omstandig over wordt geoordeeld in de beschikking.

Verzoekers gaan echter niet in het minst, laat staan concreet en inhoudelijk in op hetgeen desbetreffend wordt vastgesteld in de beschikking. Ze laten ook de overige vaststellingen in de beschikking inhoudelijk ongemoeid en onbesproken. Zij doen niet de minste poging of moeite om deze van concrete inhoudelijke repliek te voorzien, waardoor bij gebrek aan enig dienstig en ernstig verweer de gronden van de beschikking onverminderd gehandhaafd blijven. Een dergelijk verzoek tot horen, waarbij men ter zitting louter herhaalt en algemene opmerkingen en/of kritiek uit zonder echter de minste poging of moeite te ondernemen om de gronden van de beschikking inhoudelijk te verklaren, ontkrachten of weerleggen, is doelloos, minstens zinloos. Het lijkt er enkel op gericht de beroepsprocedure nodeloos te verlengen.

Bij gebrek aan enig concreet en dienstig verweer ter weerlegging ervan, blijft onder meer volgende grond van de beschikking, waar verzoekers ter zitting geheel aan voorbij lijken te gaan, minstens niet van dienstige repliek voorzien, overeind: *“Er dient echter te worden vastgesteld dat verzoekende partijen hun etniciteit nooit als reden hebben opgegeven voor de problemen die aan de oorzaak lagen van hun vertrek uit Moldavië of als vrees voor terugkeer naar Moldavië, hoewel duidelijk uit een lezing van de notities van de persoonlijke onderhoud blijkt dat zij herhaaldelijk de kans hebben gekregen om alle redenen voor hun vertrek uit Moldavië aan te halen en hun vrees bij terugkeer uiteen te zetten (administratief dossier, map 4, NPO*

verzoeker, en map 4b, NPO verzoekster). Er kan de commissaris-generaal aldus geen gebrek aan onderzoek verweten worden in dit verband. Er kan pas sprake zijn van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoekende partij verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Verzoekende partijen kunnen aldus niet gevolgd worden waar zij de commissaris-generaal verwijten dat er geen rekening wordt gehouden met hun concrete, individuele situatie door hun Roma-origine." Verzoekers tonen hoe dan ook op generlei grond een nood aan internationale bescherming aan, zoals reeds werd vastgesteld en duidelijk uiteengezet in de beschikking, vaststellingen die zij op generlei wijze ontkrachten of weerleggen.

Waar verzoekers er nog op wijzen dat zij eerder vergeefs om internationale bescherming verzochten in Frankrijk en Duitsland, heeft dit geen betrekking op en betrekken zij dit zelf(s) niet op de beschikking in het kader van hun huidig beschermingsverzoek in België. In dit verband wordt nog opgemerkt dat het een ernstige negatieve indicatie vormt voor hun beweerdte nood aan internationale bescherming dat zij reeds een verzoek om internationale bescherming afgewezen zagen in enkele andere lidstaten van de EU.

Verzoekers overtuigen verder niet en de Raad ziet geen reden waarom aanvullend onderzoek *in casu* nodig zou zijn. Zij kunnen hierin derhalve niet worden gevolgd.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geven verzoekers geen substantiële redenen op om hun land van herkomst, Moldavië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint februari tweeduizend vijftiengint door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS